

Janko Kersnik

PONKRČEV OČA

Založba Bird Publisher, 2011

Naslov izvirnika:

Ponkrčev oča

Janko Kersnik

Janko Kersnik 1882

Copyright © Bird Publisher, 2011

Založba:

Bird Publisher

DP, založništvo, d. o. o., Levčeva ulica 13, 1234 Mengeš

Telefon: +386 (1) 723 78 28

E-pošta: info@bird-publisher.com

www.bird-publisher.com

Urednik: Damjan Plut

Oblikovanje: Grafiza

PDF in e-knjiga narejena: junija 2011

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32(0.034.2)

KERSNIK, Janko, 1852-1897

Ponkrčev oča [Elektronski vir] / Janko Kersnik. - El. knjiga. -

Mengeš : Bird Publisher, 2011

Način dostopa (URL): <http://www.bird-publisher.com/>

ISBN 978-961-279-130-8 (pdf)

ISBN 978-961-279-131-5 (mobi)

ISBN 978-961-279-132-2 (ePUB)

257253632

Vse pravice pridržane. Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati, prenašati ali uporabljati v izvirniku ali v prevodu v kakršni koli obliki in s katero koli tehniko, elektronsko, mehansko, s fotokopiranjem, snemanjem ali s katerim koli sistemom za shranjevanje, obdelavo in prenos podatkov brez pisnega dovoljenja založbe.

Ta e-knjiga je namenjena vaši osebni uporabi. Ni je dovoljeno prodajati naprej ali podariti drugim osebam.

Če bi želeli to e-knjigo podeliti z drugo osebo, prosimo kupite dodatni izvod te e-knjige vsaki osebi, kateri bi jo radi podarili.

Če berete to knjigo, a je niste kupili ali ni bila kupljena za vašo osebno uporabo, potem bi bilo dobro, da bi si kupili vaš lasten izvod te e-knjige. Zahvaljujemo se vam, ker upoštevate in spoštujete avtorsko delo vseh sodelujočih avtorjev in založbe.

Vsebina

I.....	6
II.....	8
III.....	9

I

Tam doli pod Kompoljskim gradom v zatišju dveh majhnih dolin, raztezajočih se na sever in vzhod, je delala soseskina cesta majhen klanec. Preko ceste vrhu klanca pa sta držali dve ozki stezi. Vsi grajski in kmetski lovci so pripovedovali, da je tamkaj na razpotju izvrsten stan za vsakovrstno divjačino. Zajec, gnan in pojan od tulečih psov, mora pripihati, kakor so pravili lovci, kar po cesti, bodisi od desne ali leve. Lisica se priplazi in privleče po ozki spodnji stezi in njo je treba posebno pazit. Srnjak pa prilomi skozi gosto, z robidovjem preraslo grmovje; že na dvesto korakov ga lahko čuješ in na cesto pred puško mora priti. Izvrsten stan je bil to! Tudi za srnice, lahkonože, živooke srnice!

A po teh streljati je bilo strogo prepovedano, grajski gospodarji so varovali svojo divjačino. Bilo je septembra meseca, ko se je zgodaj, v hladni rosi odpravilo nekoliko lovcev iz Kompoljskega grada na lov doli v zatišje. Bilo jih je malo krdelce. Grajski gospodar je hotel imeti nekaj zajcev, a sam ni utegnil iti nanje. Poslal je svoje lovske čuvaje, štirje so bili, in pridružil se jim je grajski učitelj, odgojevalec gospodarjevih sinov. Vedel je, da bosta mlada dva barončka spala do desetih, in do tedaj so se hoteli vsi vrniti. Pozneje se je pač rosa posušila in sled izgubila. Učitelj je bil po svojem službenem stanu med današnjimi najodličnejši lovec; postavili so ga torej na najboljšo mesto, tja na soseskino cesto na razpotje. Nič ne de, četudi ne zadene vsakega zajca; dovolj jih je tam po brežinah in čuvaji imajo bistre oči, da paznoughca ugledajo lahko že na ležišču. Tam na obronku vzhodne doline se je malo žarilo, ko je grajski učitelj prikorakal tja na svoj stan. Lep mož je bil ta učitelj in še mlad. Dolgo še ni bil v gradu in tudi ostati ni hotel dolgo, kajti študirati je mislil še dalje zase in le svoje počitnice in morda še nekaj mesecev več je hotel prebiti tukaj. In kaj! Saj je bilo tudi dolgočasno v tem gradu; v mestu je pač druga zabava. Lov, to je še bilo edino, to je bilo še nekaj tu v teh hribih. Ta še nekoliko pomaga pozabiti teh baronovih paglavcev. Grenak kruh je to učiteljevanje pri visokih ljudeh – hvala Bogu, da se lahko osladi, dokler smo v mestih. A na deželi!

Dobro uro že je stal učitelj tam na svojem stanu in ustrelil je bil res enega zajca, a po dveh je bil krivo pomeril. Ubitega pa je ponosno obesil na suho vejo v bližnem borovcu. Gonjači so se bili s psi obrnili v drugo stran in učitelj je moral čakati, da se vrnejo okrog griča zopet proti njemu. Sedel je torej kraj ceste na odrušen kamen. Kar ga opozorijo lahke stopinje, ki so prihajale po soseskiniem potu navzgor. Mlada kmetska deklica je prišla mimo. Bila je pa tudi vredna, da si jo je človek, in če tudi ni bil tako mlad kot grajski učitelj, ogledal in ogovoril. A zadnjega ni bilo treba, kajti dekcle je samo postalo pred zajcem in radovedno vprašalo:

»Ali ste ga tukaj ustrelili?« Učitelja še pogledala ni bolj nego površno. »Tukaj, tukaj!« reče oni, ki ni mogel z očesom od nje. »Kam pa greš ti?« pristavlja, ker ona ga je že bolj zanimala nego zajec. Zdaj je uprla tudi deklica svoj pogled v lovca. Zardela je malo. »Na polje!« je dejala hitro in hotela dalje po cesti. »Čakaj malo, čakaj!« reče oni in stopi sredi pota prednjo. »Kako ti je pa ime?«

Govoreč jo je hotel prijeti čez pas. A ona se mu izmuzne. »Vsak dan Urška!« reče smeje in hiti navzdol. A on je naglo zopet pri njej ter jo pridrži za roko. »Urška? Čigava si?« je dejal. »Pustite me, meni se mudi!« reče ona malo nejevoljna, a vendar ji je silil smeh v zardelo lice. »Povej mi, čigava si, potem te izpustim, prej ne!« Govoril je to z resnim naglasom, tako da se je videlo, da misli zares izpolniti svoj namen. Deklica je vila sem in tja svojo roko, ki jo je on krepko držal, ter